

došlo-li k takové léčebné péči, je výpověď za trvání léčby nebo po podání žádosti o ni bezúčinná. Žalobcova žádost o léčebnou péči byla však podle zprávy všeobecného pensijního ústavu ze dne 21. dubna 1931 zamítnuta a žádost neměla tudíž za následek bezúčinnost výpovědi, i kdyby výpověď byla dána po podání žádosti. Nesejde tudíž na tom, kdy výpověď byla žalobci doručena, zdali před podáním či po podání žádosti za léčebnou péči, řízení není vadným (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), protože nebyl o této okolnosti proveden důkaz výsledkem stran, a odvolací soud, neuznav výpověď za bezúčinnou z důvodu zmíněného v § 55 zák. čís. 26/29, nepochybil.

Čís. 13613.

Opověděno-li k rejstříku zvýšení vkladu komanditistů, bylo rejstříkovému soudu uvážiti jen, zda ohlášená skutečnost neodporuje rejstříkovému stavu, soud však nebyl oprávněn z úřadu pátrati po důvodu zvýšení.

Při komanditním vkladu jest lhostejno, zda komanditista skutečně vklad složil, čili nic, a z jakého důvodu došlo k jeho zvýšení.

K opovědi netřeba předkládati ani usnesení společníků o zvýšení komanditních vkladů, nýbrž stačí řádná opověď podepsaná všemi společníky v předepsané formě.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, R II 147/34.)

Rejstříkový soud usnesením ze dne 22. listopadu 1933 zamítl žádost komanditní společnosti o zápis změn v osobách komanditistů a zápis zvýšení vkladů komanditistů vzhledem ke stabilizační bilanci. Důvod: Zdejší přípisem ze dne 7. října 1933 byla žádost o zápis změn vrácena k doplnění mimo jiné připojením usnesení společníků o tom, jak má býti naloženo s přebytkem ve východiskové bilanci a připojením bilance za obchodní období, jež bezprostředně předcházelo východiskové bilanci, obou buď v prvopisu nebo soudně neb notářsky ověřeném opisu. Dne 15. listopadu 1933 byla žádost po částečném doplnění opět předložena s tím, že žádané bilance a usnesení společníků o tom, jak má býti naloženo s přebytkem ve východiskové bilanci podle zákona předložiti netřeba. Podle názoru soudu od předložení těchto dokladů, zejména od předložení stabilizační bilance, upustiti nelze, neboť do obchodního rejstříku lze zapisovati jen prokázané skutečnosti. Soudu sice nepřisluší zkoumati, zda skutečnosti vyznačené v bilanci odpovídají pravdě, jest však zjistiti, zda stabilizační bilance byla skutečně sestavena a zda vykazuje přebytek, o který mají býti vklady komanditistů z toho důvodu zvýšeny. Usnesení společníků o tom, jak má býti naloženo s přebytkem ve východiskové bilanci, bylo žádáno vzhledem k ustanovení § 6 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 78 sb. z. a n. o stabilizačních bilancích. Že se na použití stabilizačního přebytku ke zvýšení komanditních vkladů usnesli společníci později, než při sestavování stabilizační bilance, vysvítá již z toho, že v době, kdy byla tato bilance sestavována, činily vklady komanditistů úhrnem jen 8,000.000 Kč a teprve dne 8. února 1933 byly

zvýšeny na 20,000.000 Kč. Má-li se míti za to, že se usnesení to stalo podpisem žádosti o zápis zvýšení vkladů komanditistů, měla žádost vzhledem k ustanovení § 6 poslední věta výše citovaného zákona před podpisem tvrzení to uvést. Podání ze dne 15. listopadu 1933 již společníky podepsáno není. Výmaz komanditistů pro postoupení vkladů novým komanditistům a v důsledku toho zápis nových komanditistů, povolití nelze vzhledem k souvislosti postupovaných a převzatých vkladů se stabilizační bilancí. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Prvý soud právem požaduje předložení stabilizační bilance a bilance předchozí. Jest sice pravda, že nepřísluší soudu právo, by zkoumal, zda vklad komanditisty byl skutečně složen. V souzeném případě nejde však o splacení podílu, nýbrž o zvýšení v důsledku zhodnocení podniku stabilizační bilancí, tedy o zvýšení, jež tkví v hospodaření podniku. Právem proto požaduje první soud, by byla pravdivost tohoto zvýšení osvědčena předložením i stabilizační bilance i bilance předcházející, by mohl býti posouzen rozdíl, a mohlo býti přezkoumáno, zda usnesení o přebytku vyplývajícím z východiskové bilance odpovídá zásadám §§ 4—6 zákona o stabilizačních bilancích, jež vzhledem k ustanovení § 19 cit. zák. platí pro podnik, na němž stěžovatelé jsou účastníky. Jest sice pravda, že dodatečné předložení doplněného návrhu společníky podepsáno býti nemusí, neobsahuje-li nové disposiční prohlášení.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by podle níže uvedených směrnic o opovědi znovu rozhodl.

D ů v o d y :

Nižší soudy vyžadují k průkazu, že stabilizační přebytek, kterého bylo použito k zvýšení komanditního vkladu, správněji ke zvýšení vkladu jednotlivých komanditistů, činí 34,000.000 Kč, předložení bilance za obchodní období, jež předcházelo východiskovou bilanci, jakož i této východiskové bilance nebo stabilizační bilance (§ 1 zákona z 15. června 1927, čís. 78 sb. z. a n.), pak připojení usnesení společníků o tom, jak má býti naloženo s přebytkem vykázaným ve východiskové bilanci (§ 6 uved. zákona). Neprávem. Rejstříkovému soudu bylo jen uvážiti, zda ohlášená skutečnost zvýšení vkladu komanditistů neodporuje rejstříkovému stavu, na př. zda osoby označené v opovědi jsou zapsanými komanditisty, s jakými vklady (čl. 151 obch. zák.) a jde-li skutečně o zvýšení těchto vkladů. Po důvodu tohoto zvýšení nebyl rejstříkový soud oprávněn z úřadu pátrati. To plyne z povahy komanditního vkladu, jež záleží v tom, že komanditista jen slibuje, že bude ručiti za závazky společnosti do určité výše, vyjádřené v penězích. Při tom je lhostejno, zda skutečně vklad složil, čili nic (čl. 150 a 165 obch. zákona), a z jakého důvodu došlo k jeho zvýšení. Zájem veřejnosti omezuje se jen na to, by znala rozsah ručení komanditistů. Kdyby nebylo v opovědi vůbec uvedeno, proč došlo ke zvýšení vkladů komanditistů, a bylo prostě oznámeno, že byly vklady zvýšeny, musilo by to rejstříkovému soudu stačiti, by tuto změnu v rejstříku provedl, neboť vše ostatní jest věcí týkající se vnitřního poměru. Proto nebylo ani třeba předkládati usnesení společníků o zvýšení komanditních vkladů. K povolení žádaného zápisu do-

stačila řádná opověď podepsaná všemi společníky v předepsané formě. Že dodatečné předložení doplněného návrhu společníky podepsáno býti nemusí, neobsahuje-li nová disposiční prohlášení, seznal již správně rekursní soud.

Čís. 13614.

I při označování prodejen jest užívati plného znění firmy, nikoliv jen jeho části, třebaže částečné znění firmy měl majitel chráněno jako známku. Tento souhlasný názor nižších soudů není v rozporu se zákonem.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, R II 169/34.)

Rejstříkový soud zapověděl firmě Sborowitz a syn užívati při označení prodejen, pokud se týče v obchodním styku jen označení »Sbor«. Důvody: Podle usnesení ze dne 5. dubna 1933 bylo zapsáno v rejstříku, že firma nyní zní »Sbor« Gustav Sborowitz & syn, německy: »Sbor« Gustav Sborowitz & Sohn. Podle obchodního zákona jest firma jménem, pod nímž obchodník provozuje obchody a podpisuje. Je tedy na firmě »Sbor« Gustav Sborowitz a syn, by se podle tohoto přesného ustanovení zachovala a firmu tak znamenala, jak jest v obchodním rejstříku zapsána. Zakazuje se jí tedy znamenati jen dodatkem »Sbor«, kterýžto dodatek jest jen součástí firemního znění. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Firma jest jméno, které má individualisovati kupce v obchodě, t. j. v provozování jeho živnosti a v jeho obchodním styku. Z účelu toho plyne, že má firmy býti užíváno tak, jak zní. Proti této zásadě prohřešovala se stěžovatelka, když při označování prodejen neužívala plného znění firmy, neboť prodejny jsou součástí provozu firmy. Má-li stěžovatelka právo užívati ochranné známky »Sbor« na zboží, nelze jí přiznati oprávnění užívati tohoto označení tam, kde podle povahy věci nejde o odlišení zboží a výrobků jednoho kupce od zboží a výrobků kupce jiného, nýbrž o označení provozovny tvořící součást podniku. Není-li dovoleno připojovati ke znění firmy dodatky s ní se nesrovnávající, nelze též připustiti vynechání části slovního znění firmy, jejíž celek má kupce v jeho provozu individualisovati. První soud nepřekročil meze své působnosti, neboť nezakazuje stěžovatelce užívání ochranné známky při označování jejího zboží, nýbrž jen užívání neúplného znění firmy v obchodním styku, t. j. v provozu živnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podměnek § 46 zák. čís. 100/1931.

Čís. 13615.

Jde o porušení zákona (§ 46 (2) zák. z 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.), účastnili-li se valné hromady družstva a hlasovali-li na ní i nečlenové, jakož i, bylo-li členům družstva zabráněno ve výkonu hlasovacího práva, zejména násilím.